Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος — *Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 46*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΔΑΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

—Ἄ! ἐφώναξεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρρῖκος καὶ δέχθηκε νὰ σᾶς συνοδεύση;

Ὁ Ἀλβαράδο ἔβαλε τὰ γέλια.

—Καὶ νομίζεις, εἶπε, ὅτι τοῦ ζήτησα τὴ γνώμη του; Θὰ τὸν πάρω σὰ μπαοῦλο, δηλαδὴ μέσα 'ς ἕνα μπαοῦλο, ποῦ τῶκανα ἐπίτηδες, γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, καὶ ποῦ θὰ καλοπεράση ἐκεῖ - μέσα ὁ κατεργάρης!..

Κι' ὁ Βραζιλιανὸς ἐξήγησε ὅλο του τὸ σχέδιο.

Ἀφοῦ θὰ περνοῦσε τὴ νύκτα του στὴν καλύβα τοῦ βουνοῦ, ὁ Ἀγκλὰς θὰ ἐκλείνετο ἀπὸ τὸν Τὼμ στὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο κιβώτιο, ποῦ τὸν ἐκερίμενε ἐκεῖ ἀπὸ προχθές. Στὴς δέκα, μιὰ ἀτμάκατος θὰ πήγαινε στὸ Ἰκαραμπὺ καὶ θἄπαιρνε τὸν Τὼμ καὶ τὸ κιβώτιο, ποῦ θἄχε μέσα τον Ἀγκλάς, γιὰ νὰ τοὺς πάη ὅλους στὴ Λουτετία. Ἀμέσως θὰ φόρτωναν στὸ ὑπερωκεάνιο τὸ κιβώτιο καὶ θὰ τὸ τοποθετοῦσαν μάλιστα στὴν καμπίνα τοῦ Ἀλβαράδο, γιατ' εἶχε κρατήση καμπίνα «πολυτελῆ» καὶ μποροῦσε γι' αὐτὸ δικαιωματικῶς νὰ ἔχη μέσα καὶ τὰ πράγματά του.

—Ἔτσι, τελείωσε ὁ Ἀλβαράδο, ὅταν σὲ μιὰ ὥρα θὰ πᾶμε καὶ μεῖς στὸ βαπόρι, θὰ βροῦμε, νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ, τὸν Τὼμ καὶ τὸν φίλο του Ἀγκλάς, δεμένο καὶ φιμωμένο μέσα στὸ μπαοῦλο σὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ὑποπτεύεται τίποτα. Ὕστερα, ἀφοῦ ξεκινήση τὸ βαπόρι, βλέποντας καὶ κάνοντας... Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη τί θὰ κάμω...Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἂν εἶνε λογικός, μπορεῖ νὰ κανονίσωμε τὴν ὑπόθεσι μὲ φιλικὸ τρόπο. Διαφορετικά, θὰ τὰ χαλάσωμε μαζί του καὶ θὰ τὸν παραιτήσωμε στοὺς χωροφύλακας. Μόνο ποῦ δὲν ἔχομε ἀκόμη τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματός του, τὴν ἀπόδειξι ποῦ χρειάζεται, γιὰ νὰ ἀναθεωρηθῆ ἡ δίκη τοῦ πατέρα σου.

Στὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου, ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐφάνη στὸν Ἐρρῖκο ἀσήμαντη. Τὴν ἀπόδειξι πάντα θὰ τὴν εὕρισκαν. Τὸ σπουδαιότερο, τὸ κυριώτερο, ἦταν ποῦ ἔπιασαν τὸν κακοῦργο καὶ τὸν εἶχαν στὰ χέρια τους. Θὰ τὸν ἔπαιρναν τώρα μαζί τους στὴ Γαλλία, κ' ἐκεῖ, μ' ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο, πάντα ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐθριάμβευε.

***

Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ὁρισθῆ γιὰ τῆς ἕνδεκα κ' ἦταν ἀκόμη ἐννιά. Πῶς θὰ περνοῦσαν αὐτὲς ἡ δυὸ ὧρες! Πόσο ἀνυπομονοῦσε ὁ Ἐρρῖκος νὰ ἰδῆ τὸ κιβώτιο, ποῦ εἶχε μέσα τὸν κακοῦργο!

Ἡ Κολέττα, ἡσυχη ὅτι ὁ ἀδελφός της δὲν θὰ πάθαινε κανένα κακό, ἀφοῦ ὁ κ. Ἀλβαράδο τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ ρητῶς, δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο, παρὰ τὴν χαρὰ τοῦ ταξειδιοῦ. Ἀποροῦσε ὅμως ποῦ ἔβλεπε τὸν Ἐρρῖκο νὰ κάνη σὰν τρελλός.

—Τόσο βιάζεσαι σύ, τοῦ ἔλεγε, νὰ ξαναγίνης θεατρῖνος;.. Ἀφίνω δὰ ὅτι δὲν θὰ βλεπόμαστε καθόλου, ὅταν θὰ εἶσαι στὴ Γαλλία. Γιατί ἐγὼ θὰ μείνω μόνο δεκαπέντε μέρες μὲ τὸν Βραζιλιανό μου μπαμπᾶ, καὶ θὰ γυρίσωμε δῶ. Γι' αὐτὸ δὲν παίρνομαι μαζί μας καὶ τὴν κυρία Ἀλβαράδο, Λοιπόν, ὅταν θὰ ξαναφύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζί του, θὰ εἶνε πιὰ ὁ ὁριστικός, ὁ τελειωτικὸς χωρισμός. Καὶ χαίρεσαι γι' αὐτό; Ἐγώ, Ἐρρῖκο, λυποῦμαι.

Ὁ μικρὸς ἐδοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήση.

Ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τῆς 'πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ ταξειδιοῦ καὶ γιὰ τὰ ποτελέσματα ποῦ θὰ εἶχε γιὰ ὅλους, καὶ γιὰ τὴν Κολέττα ἀκόμη, ἡ σύλληψις τοῦ Ἀγκλάς. Ἀλλὰ ἐδίσταζε ἀκόμη νὰ τῆς φανερώση τί

«Ὁ μαῦρος εἶχεν ἀναιδάση τὸν αἰχμάλωτό του στὸ βουνό...»

«Τὸ κιβώτιο ἦταν ἄδειο!» (Σελ. 367, στ. α'.)

ἄνθρωπος ἦταν πραγματικῶς ὁ ἀδελφός της.

Εὐτυχῶς, ὁ κ. Ἀλβαράδο ἦλθε νὰ διακόψῃ τὴ στενόχωρη αὐτὴ συνομιλία.

— Ἐμπρός, παιδιά! τοὺς ἐφώναξε· εἶνε ὥρα νὰ μπαρκαρισθοῦμε. Τὸ κλοῖο, ξέρετε, εἶνε ἀπέξω ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ μὲ τὴν ἀτμάκατο θὰ μᾶς χρειασθῇ τουλάχιστο μισὴ ὥρα γιὰ νὰ φθάσωμε.(*)

Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ κτηματίας καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀνέβαιναν τὴ σκάλα τοῦ ὑπερωκεανείου.

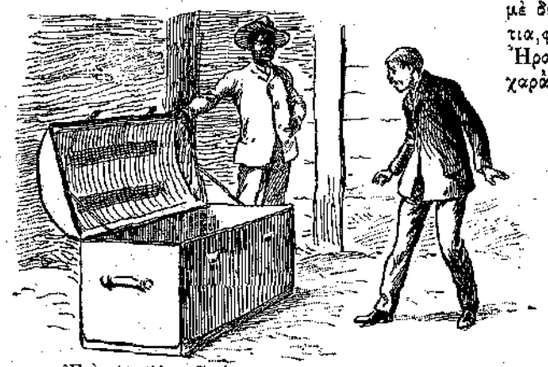

«Ἐσύ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ μέσα...»

***

Ὁ Ἀλβαράδο ἔγεινε δεκτὸς στὸ πλοῖο μ' ὅλες τὶς τιμὲς (*) τῆς ὀφειλόμενες 'ς ἕνα τόσο πλούσιο ἐκιβάτη, ποῦ εἶχε πληρώσῃ δώδεκα χιλιάδες φράγκα γιὰ μιὰ καμπίνα «πολυτελείας» κ' εἶχε κρατήσῃ ἄλλες ἕξῃ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὴν ἀκολουθία του. Ἐπρόσφεραν ἄνθη στὴν Κολέττα καὶ ἕνα κουτὶ μπομπόνια στὸν Ἐρρῖκο· καὶ ὅλοι πιὰ οἱ ἐπιβάτες, στὸ κατάστρωμα, ἐκύτταζαν μὲ θαυμαστικὴ περιέργεια τὴ μεγάλη αὐτὴ βραζιλιανὴ «οἰκογένεια».

Ἡ Κολέττα, ποῦ τῆς ἄρεσε λιγάκι ἡ ἐπίδειξις, ἐκαμάρωνε γι' αὐτὰ ὅλα· ὁ Ἐρρῖκος ὅμως δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴς περιποιήσεις τοῦ προσωπικοῦ καὶ νὰ μπῇ 'στὴν καμπίνα τοῦ κ. Ἀλβαράδο, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ - μέσα κάποιο κιβώτιο ποῦ τὸν ἐνδιέφερε πολύ...

Φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ κτηματίας εἶχε τὴν ἴδια ἀνησυχία, γιατὶ μόλις πάτησε στὸ κατάστρωμα, ρώτησε τοὺς καμαρότους ποῦ τὸν τριγύριζαν:

— Ἤλθαν τὰ πράγματα μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὰ βάλατε στὴν καμπίνα μου;

— Μάλιστα, κύριε. Ἦταν μάλιστα κ' ἕνα μεγάλο σεντοῦκι, πολὺ βαρύ. Αὐτὸ τὸ βάλαμε προσωρινῶς στὴ σάλα τοῦ μπάνιου.

Ὁ Ἀλβαράδο ἄλλαξε βλέμμα συνεννοήσεως μὲ τὸν Ἐρρῖκο καὶ ἀκολούθησε τὸν καμαρότο, ποῦ τὸν ὡδήγησε στὴν καμπίνα του. Τέτοιες καμπίνες «πολυτελείας» δυὸ μόνον εἶχε ἡ «Λουτετία». Κάθε μιὰ ὅμως ἦταν ἀληθινὴ κατοικία, σωστὸ ἀπαρταμέντο μὲ σαλόνι, τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα, τουαλέττα καί... ταράτσα γιὰ περίπατο. Ἔτσι ὁ εὐτυχὴς ἐπιβάτης ἐταξείδευε «σὰ στὸ σπίτι του», ἐντελῶς χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς κοινῆς «πρώτης θέσεως».

Μόλις ὁ καμαρότος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, ποῦ ἦταν στολισμένος μὲ δενδράκια μέσα σὲ κιβώτια, φάνηκε ὁ Τώμ, ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς. Καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τὸν ἄκουσε ὁ Ἐρρῖκος νὰ λέῃ στὸν κύριό του, καθὼς περνοῦσε:

—Ὅλα πᾶνε καλά!

Μπῆκαν, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ φανοῦν πολὺ διαστικοί. Ὁ καμαρότος τοὺς ἔδειχνε τώρα τὰ θαυμάσια τῆς «καμπίνας», τὴν τραπεζαρία μὲ τὴς πέτσινες πολυθρόνες καὶ τὰ μεγάλα παράθυρα, ποῦ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τραπεζαρία βαποριοῦ, καὶ τὸ σαλόνι, καταστόλιστο μὲ εἰκόνες μεγάλων ζωγράφων.

Ἡ Κολέττα διασκέδαζε, ὁ Ἐρρῖκος ὅμως ἔβραζε... Εἶχαν καιρὸ νὰ τὰ ἴδοῦν αὐτὰ ὅλα. Τώρα ἔπρεπε νὰ ἴδοῦν μόνο τὸ κιβώτιο, τὸ μεγάλο κιβώτιο ποῦ εἶχε μέτα τὸν Ἀγκλάς.

Τέλος πάντων, ἀνοίγουν καὶ τὴν πόρτα τῆς σάλας τοῦ μπάνιου. Ὁ καμαρότος ἀνοίγει τὴν κάνουλα τοῦ ζεστοῦ νεροῦ, ἔπειτα τοῦ κρύου κ' ἐξηγεῖ στὸν κ. Ἀλβαράδο τοὺς μηχανισμούς... Ἀλλὰ ὁ κτηματίας δὲν ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχή. Τὰ μάτιά του εἶνε καρφωμένα σὲ μιὰ μεγάλη σεντούκα, ποῦ πιάνει ὅλη σχεδὸν τὴν πλευρὰ τῆς σάλας, ἐκεῖ στὴν ἄκρη.

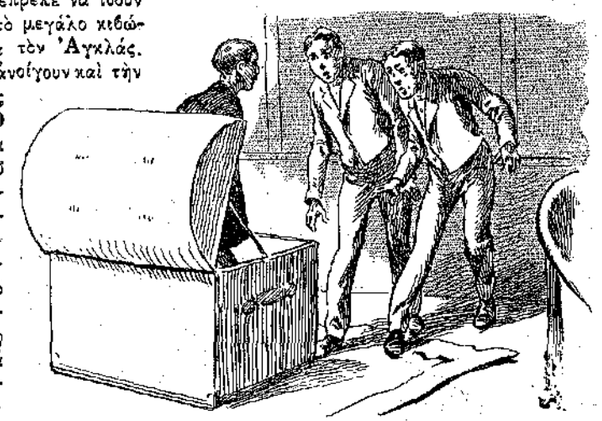

«Ποιὸς εἶσθε σεῖς;..»

Ὁ καμαρότος νομίζει, ὅτι δὲν τὴν θέλει ἐκεῖ-μέτα καὶ φωνάζει δυὸ ὑπηρέτες νὰ τὴν σηκώσουν καὶ νὰ τὴν κουβαλήσουν 'ς ἄλλη κάμαρα τοῦ διαμερίσματος. Ἀλλὰ ὁ Τώμ τρέχει, κατεῖ τὸ κιβώτιο μὲ τὴν ποδάρα του καὶ δὲν ἀφίνει νὰ τὸ ἐγγίξῃ κανείς.

Ὁ κ. Ἀλβαράδο τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ὄχι, ὄχι... καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ... Δὲν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου... Καθὼς εἶνε μάλιστα σεντοῦκι - ντουλάπα νέου συστήματος, θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

Οἱ ὑπηρέτες τραβήχθηκαν ἀμέσως κι' ὁ Ἐρρῖκος ἡσύχασε.

Ἀλλὰ δὲν ἐτέλειωσαν ἡ συγκινήσεις του, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε μιὰ καμπάνα.

— Φεύγομε, κύριε Ἀλβαράδο! ἐξήγησε ὁ καμαρότος.

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ὁ καπετάνιος παρήγγειλε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σᾶς περιμένει στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρόγευμα. Ἂν θέλετε δηλαδὴ νὰ φᾶτε στὸ τραπέζι του.

Ὁ κτηματίας ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀγένεια νὰ μὴ δεχθῇ αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε, εὐχαρίστως Ἐλᾶτε, παιδιά!

Ὁ Ἐρρῖκος ἄφισε μὲ λύπη τὴν καμπίνα ἐκείνη μὲ τὸ πολύτιμο κιβώτιο· παρηγορήθηκε ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν Τώμ νὰ μένῃ φρουρὸς στὸν διάδρομο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ σφυρίχτρα τοῦ πλοίου ἔσχισε τὸν ἀέρα μὲ τὴν θρηνώδη της φωνή. Τὸ βαρὺ σκάφος ἔτριξε ὅλο ἀπὸ τὴ δυνατὴ προσπάθεια τῶν ἐλίκων καὶ ὁ γραφικὸς ὅρμος τοῦ Ρίου ἄρχισε νὰπομακρύνεται. Ξεκίνησαν...

Τὸ πρόγευμα δὲν ἐβάσταξε πολύ. Ἅμα ἔκαμε τὴ γνωριμία τοῦ πλοιάρχου κ' ἤπιε μαζί του ἕνα δυὸ ποτήρια σαμπάνια, ὁ κτηματίας προφάσισθηκε δουλειές, τακτοποιήσεις κτλ, κ' εἶπε ὅτι θὰ γύριζε στὴν καμπίνα του. Ὁ πλοίαρχος τὸν ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ εἶχε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τὸν βλέπῃ ὅσο μπορεῖ συχνότερα στὸ τραπέζι του, καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ γυρίσῃ κι' αὐτὸς στὴ γέφυρά του.

Κ' ἦλθε τέλος πάντων ἡ στιγμή, ἡ μεγάλη στιγμὴ ποῦ ὁ Ἐρρῖκος τὴν ἐπερίμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία...

Ὁ Ἀλβαράδο ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα 'στὸ διάδρομο, ποῦ ἦταν μισοσκότεινος, ἐσκούν-

(*) Ἴδε εἰκόνες προηγ. φύλ. σελ. 357 καὶ 358.

ταψε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ. Ἕνα μουγγρισμὰ τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ ὁ Τώμ σηκώθηκε, τρίβων τὰ μάτια του. Στὸ σῶμα τοῦ μαύρου, ξαπλωμένο κάτω, εἶχε σκουντάψῃ ὁ Βραζιλιανός.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐρώναξε ἔκπληκτος. Κοιμώσουν, Τώμ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δικαιολογήθηκε ὁ ὑπηρέτης· ἀλλά... δὲν ἔκλεισα μάτι τὴν νύκτα...

Ὁ κτηματίας δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔτρεξε μόνο 'ς τὴν κάμαρα τοῦ λουτροῦ καὶ τότε μόνο ἡσύχασε, ἀφοῦ εἶδε τὸ πράσινο κιβώτιο στὴ θέσι του. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Ἐρρῖκος, ποῦ ἐπερίμενε τώρα μὲ ἀγωνία νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαινε...

— Κλείδωσε ὅλες τὴς πόρτες, εἶπε ὁ Ἀλβαράδο στὸ μαῦρό του, καὶ κλεῖσε ὅλα τὰ παράθυρα.

Ὁ Τώμ ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴ διαταγή, ἐνῷ ὁ Ἀλβαράδο ἔσυρε ἕνα μεγάλο τραπέζι στὴν μέση τῆς κάμαρας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ καὶ τὸ ἄφισε στὸ τραπέζι, ὥστε νὰ φαίνεται.

Ἔπειτα ἐκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κ' εἶπε στὸν Ἐρρῖκο, ὡχρὸ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του νὰ καθήσῃ κι' αὐτός, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, γιὰ νὰ παρουσιασθῇ ἄξαφνα, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τοῦ ἔλεγε.

Ἀφοῦ ἔγειναν ὅλες αὐτὲς ἡ προετοιμασίες, ὁ Ἀλβαράδο ἐπρόσταξε τὸν μαῦρο, ποῦ ἐστέκετο ὄρθιος κοντὰ στὸ κιβώτιο:

— Ἄνοιξέ το τώρα, ἀλλὰ προσοχή!

Ὁ κολοσσὸς ἀνεσήκωσε τὸ μανίκι του καὶ γύμνωσε τὸ στιβαρό του μπράτσο, δείχνων ἔτσι ὅτι ἦταν ἕτοιμος, στὴν ἀνάγκη, νὰ σκοτώσῃ μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν κακοῦργο ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέτα· ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κλειδὶ καὶ τὸ ἔχωσε 'στὴν κλειδαριά.

Ὁ Ἐρρῖκος κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του. Ἔβλεπε ἀπὸ τώρα τὸν Ἀγκλὰς νὰναπηδᾷ ἀπὸ τὴν παράξενη φυλακή του, χλωμός, μανιώδης, λυσσασμένος... Τὸ κρὶκ - κρὰκ τῆς κλειδαριᾶς λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κάμῃ νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ ἀγωνία καὶ τρόμο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλβαράδο, ὁ συνήθως ψύχραιμος, ἦταν τώρα ὠχρὸς κ' ἐπλησίαζε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ρεβόλβερ.

Τέλος τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου ἀνοίγεται σιγὰ - σιγὰ καὶ... μιὰ τριπλῆ κραυγὴ ἀντηχεῖ καὶ καταπνίγεται μέσα στὴν κατάκλειστη καμπίνα.

Τὸ κιβώτιο ἦταν ἄδειο!!!

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν εἶδε πιὰ τίποτε, γιατὶ τοῦ ἦλθε ζάλη. Κι' ὁ Ἀλβαράδο ὥρμησε κατὰ τοῦ μαύρου του, φωνάζων:

— Ἄθλιε!... τὸν ἄφισες νὰ φύγῃ!!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Πῶς ἐδραπέτευσε ὁ Ἀγκλάς.

Ἂς ἀφίσωμε τώρα τὸν Ἀλβαράδο νὰ δέρνῃ τὸν δυστυχισμένο Τώμ γιὰ τὴν κακή του φύλαξη καὶ τὸν Ἐρρῖκο νὰ χύνῃ μαῦρα δάκρυα γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀχεδίου, καὶ ἂς γυρίσωμε στὸν Ἀγκλάς. Οἱ ἀναγνῶσται μας πρέπει νὰ μάθουν τί ἔγεινε, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ τὸν πῆρε ὁ Τώμ στὸ Νικτεροῦ, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνοίχθηκε τὸ κιβώτιο καὶ βρέθηκε ἄδειο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗ...

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα ἀπ' αὐτές, ἔτυχε νὰ βρεθῶ 'ς ἕνα φιλικό μου σπίτι, —σπίτι πολὺ καλῆς τάξεως,— τὴ στιγμὴ ποῦ ἔφευγε ἡ ὑπηρέτρια,—μιὰ νέα καμαριέρα ποῦ τὴν εἶχαν κανένα χρονο καὶ ποῦ πήγαινε τώρα στὸ χωριό της, νὰ πανδρευθῇ. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι ἡ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου συγκινητική... Καθὼς εἴμαστε ὅλοι μαζεμένοι στὸ σαλόνι, ἡ καμαριέρα, συγυρισμένη γιὰ ἔξω, ἦλθε ὡς τὴν πόρτα κ' εἶπε ἁπλῶς:

— Κυρία, φεύγω... Ἀντίο!.. ἀντίο σας!..

—Στὸ καλό, Σοφία! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία, σηκώνοντας μόλις τὴ φωνή, καὶ γυρίζοντας πάλι σὲ μένα, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ συνομιλία της.

— Ἄμε στὸ καλό, καὶ καλὰ στέφανα, νὰ ζήσῃς! εἶπε κ' ἡ γρηὰ μητέρα τῆς κυρίας, λιγάκι πιὸ καταδεκτικὴ αὐτή.

Ὅσο γιὰ τὴ μεγάλη κόρη τοῦ σπιτιοῦ, αὐτή, σκυμμένη ἐκείνη τὴν ὥρα 'ς ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικό, μόλις καταδέχθηκε νὰ χαιρετήσῃ μ' ἕνα νεῦμα. Μόνο τὰ δυὸ μικρότερ' ἀδέλφια της, ἕνα κορίτσι κ' ἕν ἀγόρι, ὀκτὼ καὶ δέκα χρονῶν, ἔτρεξαν, ξέβγαλαν τὴν καμαριέρα ὡς τὸ κεφαλόσκαλο, μίλησαν ἐκεῖ λίγες στιγμὲς μαζί της καί, —ἂν δὲν μ' ἐγέλασαν τοὐλάχιστον οἱ κρότοι ποῦ ἄκουσα,—τὴ φίλησαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ γύρισαν ἀμέσως κ' ἐξακολούθησαν τὰ παιχνίδια τους, χωρὶς νὰ φαίνονται καθόλου λυπημένα. Ἔτσι ἔφυγε ἡ φτωχὴ καμαριέρα, ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε δουλέψει ἕνα χρόνο.

Αὐτὸ μοῦκαν' ἐντύπωσι, γιατὶ θυμήθηκα τὸν ὀδυρμὸ καὶ τὸν θρῆνο ποῦ γίνεται 'ς ἄλλα σπίτια—ἤ, τοὐλάχιστο, ποῦ γίνευνταν ἄλλη φορά,—ὅταν ἔφευγε κανένας ὑπηρέτης ἡ καμμιὰ ὑπηρέτρια. Πόσες φορὲς κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὰν ἤμουν μικρός, δὲν ἔχυσα μαῦρα δάκρυα τ' ἕνα τέτοιο χωρισμὸ καὶ πόσες φορές, θυμοῦμαι, ἡ καλή μου μητέρα, ἂν κι' εἶχε «μεγάλα παράπονα», ἀπέφευγε νὰ βγάλῃ μιὰ ὑπηρέτρια «γιὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν τὰ παιδιὰ ποῦ τὴν ἀγαποῦσαν.» Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι κ' ἡ μητέρα μου θὰ λυποῦνταν τὸ ἴδιο. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἡ φτωχὴ ὑπηρέτρια, ποῦ, μὲ ὅλα της τὰ ἐλαττώματα, μὲ ὅλη της τὴν ἀπείθεια ἢ τὴν αὐθάδεια, μᾶς ἀγαποῦσε καὶ μᾶς πονοῦσε. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνο τὸν καιρό, ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι ἦταν κάπως ἀλλοιώτικοι. Ὄχι τόσο ἐγωϊσταί, ὄχι τόσο φυχροὶ κι' ἀναίσθητοι ὅσο σήμερα... Οἱ κύριοι φέρνουνταν διαφορετικὰ 'στοὺς ὑπηρέτες, καθὼς κ' οἱ ὑπηρέτες στοὺς κυρίους. Ἡ ὑπηρέτρια λογαριάζουνταν κι' αὐτὴ κορίτσι, ἄνθρωπος, μέλος τῆς οἰκογενείας, κι' ὅσο κι' ἂν τὴν μάλωναν—γιὰ τὸ καλό της,—ἦταν καὶ στιγμὲς ποῦ τὴν καλόπιαναν, τῆς γλυκομιλοῦσαν, καὶ πάντα ἐπρόσεχαν νὰ μὴν τῆς δίνουν τὴν ἰδέα πῶς εἶνε μιὰ «δοῦλα». Γι' αὐτὸ κ' ἡ ὑπηρέτριες τότε ἦταν καλλίτερες, πιὸ πιστές, πιὸ ἀφωσιωμένες, καὶ γι' αὐτὸ ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα, ὅταν ἔφευγαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔστω καὶ διωγμένες. Καταλάβαιναν πῶς τἀφεντικά τους τὴς ἀγαποῦσαν· τἀγαποῦσαν λοιπὸν κ' ἐκεῖνες. Τὴς σχέσεις τους ἐπανόνιζε περισσότερο ἡ ἀγάπη, παρὰ τὸ συμφέρον.

Ρώτησα τὴν κυρία τοῦ φιλίκοῦ μου σπιτιοῦ ἂν εἶχε πολλὰ παράπονα ἀπὸ τὴν καμαριέρα ποῦ ἔφυγε.

— Ἄ, ἦταν ἐλεεινή, μοῦ εἶπε. Δὲν μ' ἄκουγε ποτὲ κ' ἔκανε πείσματα καὶ ζημίες.

— Εἶχε καὶ ἀρκετὴ γλῶσσα, ἐπρόσθεσε ἡ μεγάλη κόρη.

— Δοξάσαμε τὸ Θεό, ὅταν μᾶς εἶπε πῶς θὰ φύγῃ! ἐπρόσθεσε κι' ἡ γιαγιά.

Εἶμαι βέβαιος τώρα, ὅτι ἂν ρωτοῦσα καὶ τὴν καμαριέρα ποῦ ἔφυγε, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ἄ, μπᾶ, δὲν ἤμουν καθόλου εὐχαριστημένη 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι. Μ' ἐπαίδευαν καὶ μοῦ μιλοῦσαν ὅλο μὲ τὸ κακό. Ἐννοοῦσαν νὰ εἶμαι σκλάβα.

Καὶ ἴσως ἡ ὑπηρέτρια θὰ εἶχε περισσότερο δίκηο ἀπὸ τὴς κυρίες της. Ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ πολὺ σπάνιες ἐξαιρέσεις, δὲν ὑπάρχουν καλὲς καὶ κακὲς ὑπηρέτριες, καλοὶ καὶ κακοὶ ὑπηρέτες. Τοὺς κάνουν τἀφεντικά. Αὐτὸ δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ τοὺς φερόμαστε μεῖς. Ὅταν εἴμαστε καλοί, κ' οἱ ὑπηρέτες μας θάνε καλοί· καὶ τὸ ἐναντίο. Γι' αὐτὸ οἱ Γάλλοι λένε «Tel maître, tel valet». Ποῦ σημαίνει στὴ γλῶσσά μας: «κατὰ τὸ μαστρο-Γιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του»...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1917

Δῶρα 1700 δρ. διὰ τοὺς τυχηροὺς καὶ Προνόμιον δι' ὅλους, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ συνδρομὴ τοὺς ἔρχεται χάρισμα!

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 38ον ἔτος λήγει τὴν 30ὴν Νοεμβρίου, σᾶς προσκαλεῖ ν' ἀνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ 39ον ἔτος (1917), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ ***1ης Δεκεμβρίου***.

Ἡ Διάπλασις, καὶ φέτος πάλιν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσῃ ὡρισμένας ὑποσχέσεις. Ὁ ἀπὸ δύο καὶ πλέον ἐτῶν ἐξακολουθῶν εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, μὲ τοὺς ἀποκλεισμοὺς καὶ τὴν ὕψωσιν τῆς τιμῆς τῶν εἰδῶν, κατεβίβασε τὰς εἰσπράξεις της εἰς τὸ ἥμισυ καὶ ἀνεβίβασε τὰς δαπάνας της εἰς τὸ τριπλάσιον.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀδυνατεῖ βεβαίως νὰ προβῇ εἰς καινοτομίας καὶ βελτιώσεις, οἱ δὲ φίλοι της πρέπει νὰ εἶνε καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι, ποῦ ἐξακολουθεῖ τὴν τακτικήν της ἔκδοσιν χωρὶς ναῦξήσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου. Οὐχ ἧττον ἐλπίζει, ὅτι διὰ τῆς θερμῆς αὐτῶν ὑποστηρίξεως, διὰ τῆς προθύμου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς των καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ γενναίου των ξεσπαθώματος, θὰ δυνηθῇ νὰντιμετωπίσῃ τὰς περιστάσεις, ὥστε, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ μεγάλας καὶ σπουδαίας βελτιώσεις.

Ἡ Διάπλασις λοιπὸν διατηρεῖ ἀναύξητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομήν της,—***8*** δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***10*** φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,—ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰνταμείψῃ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν της, θὰ διανείμῃ καὶ κατὰ τὸ 1917 **ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ** *εἰς πέντε Κληρώσεις*. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε ***Ἐξαιρετικὴ*** Κλήρωσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ***μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους***, θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ:

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

Τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλ. Τραπέζης

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μὲ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς θὰ δοθοῦν διάφορα δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κλήρωσιν), τῶν ὁποίων κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σελίδα 276 τοῦ 34ου φύλλου, θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ εἰς τὸ 47ον τῆς 22ας Ὀκτωβρίου.

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου.
Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου.
Ἡ Γ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἑκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες προπληρώσῃ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ***ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεται ἡ Κλήρωσις.***

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἑκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του. Ἐννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

[Προσέξατε τὴν ἐφετεινὴν τροποποίησιν.]

Καὶ τὸ μὲν Λαχεῖον εἶνε διὰ τοὺς τυχηρούς. Ἀλλὰ ***δι' ὅλους*** ἐν γένει τοὺς προθύμους ὑπάρχει καὶ ἓν ***Δῶρον*** τὸ ἑξῆς: Ἀπὸ τοὺς 7 τόμους «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν τῶν ***μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους***, δικαιοῦνται νὰγοράσουν: οἱ μὲν ***τρίμηνοι*** συνδρομηταὶ 1 τόμον, ὅποιον θέλουν, οἱ ***ἑξάμηνοι*** 2 τόμους, οἱ ***ἐννεάμηνοι*** 3 καὶ οἱ ***ἐτήσιοι*** 4, πρὸς ***δραχμὰς*** 4 ἕκαστον, (καὶ χρυσόδετον πρὸς δρ. 7). Ἀπὸ δὲ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δρ. 8,—πρὸς ***δραχμὰς*** 4,50 ἕκαστον (καὶ χρυσόδετον πρὸς δρ. 7,50) Πρὸς τοῦτο διετέθησαν 50 ἀντίτυπα ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω τόμων, (ἐν ὅλῳ τόμοι 850) διὰ νὰ πωληθοῦν ***μόνον*** εἰς τοὺς ὡς ἄνω προνομιούχους συνδρομητὰς καὶ μόνον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, ἢ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν 50 ἀντιτύπων ἑκάστου τόμου, τὸ Προνόμιον παύει). Μὲ αὐτὴν τὴν ἔκπτωσιν, ἐὰν ἕνας ἐτήσιος π. χ: συνδρομητὴς θελήσῃ νὰγοράσῃ τέσσαρας τόμους, θὰ πληρώσῃ ***12—14 δραχμὰς ὀλιγώτερον***, ἑπομένως θὰ τοῦ ἔλθουν χάρισμα καὶ ἡ συνδρομή του, καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν εἶνε δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ ὅλα του ἀκόμη τὰ λυσόχαρτα!

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου. Οἱ παραγγέλλοντες ὅμως νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου, λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἀλλ' ***ἀνεξαρτήτως*** δώρων καὶ λαχείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθῆκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον προσκαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν ***ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα φέτος***, μὲ προθυμίαν μεγαλητέραν καὶ ἀπὸ ἄλλοτε, ἕνεκα τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῶν περιστάσεων.

Δελτία ἐγγραφῆς θὰ σᾶς μοιράσω μὲ αὐτὸ ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Σᾶς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

Δὲν ἠπατᾶτο, διότι τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ λυπήσῃ βαθύτερα τὸν πρίγκηπα Βόριν, παρὰ μία εἴδησις ὅτι ἡ κόρη τοῦ Μάρφα ἦτο ἄρρωστη, βαρειὰ ἄρρωστη, ἐνῷ αὐτὸς δὲν εὑρίσκετο πλησίον της, διὰ νὰγρυπνῇ παρὰ τὴν κλίνην της καὶ νὰ τὴν περιποιῆται.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, μετὰ τὴν φυγήν του ἐκ Ρωσσίας καὶ τὴν ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ὑπέβαλον τὰ προηγούμενα παραπτώματά του, δὲν ἐβράδυνε νὰ νυμφευθῇ· κ' ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Μάρφαν. Αὐτὴ ἡ Μάρφα ἦτο σήμερον δυόμισυ περίπου ἐτῶν.

Ὁ πατέρας της τὴν ἐλάτρευε. Πρᾶγμα παράδοξον, ἀκατανόητον δι' ἕνα ἀνθρωπον, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν τώρα τὴν σκληρότητα· καὶ ὅμως ἡ λατρεία τοῦ πρίγκηπος Βόριδος διὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦτο μεγάλη, ὑπέρμετρος. Ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸ σπίτι, ἔμενε πλησίον τῆς Μάρφας ὥρας ὁλοκλήρους, παίζων μαζί της χωρὶς νὰνυκομονῇ ἢ νὰ κουράζεται, ὅπως μόνον μία μητέρα θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸ κάμῃ.

«Σταῖσου! Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς αὐτό!..»
(Σελ. 369, στ. β'.)

Ἡ Μάρφα ἦτο τρόπον τινὰ ἡ μόνη ἀκτὶς ἡλίου εἰς τὴν ἄτακτον καὶ σκετεινὴν ζωὴν τοῦ πρίγκηπος. Ἦτο ἴσως τὸ μόνον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο, ὁ κακὸς καὶ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος προθύμως θὰ ἔδιδε τώρα τὰ πάντα, διὰ νὰνακτήσῃ τὴν ὑγείαν της ἡ πολυαγαπημένη του κόρη, διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπανῆλθαν εἰς τὴν ὄψιν της τὰ ῥόδα καὶ εἰς τὰ χείλη της τὸ μειδίαμα...

Κ' ἐστέκετο τώρα ἀκίνητος κ' ἀπολιθωμένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἢ νὰ προφέρῃ ἄλλας λέξεις ἀπὸ αὐτάς:

— Ἡ Μάρφα εἶνε ἄρρωστη!.. Ἡ Μάρφα εἶνε ἄρρωστη!..

Τόσο μεγάλη ἦτο τῳόντι ἡ θλῖψις του καὶ ἡ ἀπελπισία του! Αἱ τρεῖς αὐταὶ ἁπλαῖ λέξεις ἀφύπνιζον πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν καὶ τρυφερὸν ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς τὴν σκληρὰν ἐκείνην καρδίαν.

— Ὁ κακόμοιρος! ἐψιθύριζεν ὁ Μιχάλης, συγκεκινημένος καὶ αὐτὸς μέχρι δακρύων.

Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα, ὅτι εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ μίαν διαταγήν,—τὴν διαταγὴν νὰ ἐγκλείσῃ τὸν Τώνην εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἀνθράκων,—ἔκαμε πάλιν μεταβολὴν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ τύχη, ἡ καλὴ τύχη τοῦ Τώνη, ἔκαμε τὸν πρίγκηπα νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ ἰδῇ τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπῆγε τὸν μικρόν.

— Ποῦ τὸν πᾶς; ἠρώτησεν ἀφηρημένος, ὡς νὰ μὴ ἐνθυμεῖτο τί εἶχε συμβῇ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, διότι ἡ μεγάλη λύπη τῷ εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὴν μνήμην.

— Μὰ ἐσεῖς, κύριε, δὲν μὲ διατάξατε νὰ τὸν κλείσω στὴν καρβουνοθήκη; ἀπεκρίθη μὲ κάποιαν ἔκπληξιν ὁ Μιχάλης.

— Στὴν καρβουνοθήκη!.. ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ Βόρις, προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ.

— Μάλιστα... Τὸ ξέχασε ἡ Ἐξοχότης Σου;

— Ναί, ναί, ἀλήθεια... ἔκαμεν ἐξαφνα ὁ πρίγκηψ· ἔχεις δίκηο.

Ἀμέσως τὰ ἐνεθυμήθη· ὅλα Κ' ἐφώναξε δυνατά:

— Στάσου!... Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς αὐτό!.. Δὲν θέλω νὰ τὸ κάμῃς!

Κ' ἐπειδὴ ὁ ναύτης τὸν ἐκύτταζεν ἀκόμη πλέον σαστισμένος:

— Ἄφισε τὸ παιδὶ κάτω! τὸν διέταξε μὲ φωνήν, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεμε πλέον ἀπὸ θυμὸν καὶ ἡ ὁποία ἐξέπληξε τὸν Τώνην διὰ τὴν γλυκύτητά της.

Ὁ γέρων Μιχάλης, προφανῶς εὐχαριστημένος, ἀπέθεσε τὸ φορτίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ὁ Τώνης, ἂν καὶ δὲν ἐνόησε πάλιν τὰ λόγια τοῦ πρίγκηπος, ἐμάντευσεν ὅμως ἀορίστως, ὅτι κάποια εὐτυχὴς μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθῃ δι' αὐτόν.

«Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἔκλαιγε σὰν παιδί...»
(Σελ. 370, στ. α'.)

Θὰ ἤξευρε καὶ τὴν αἰτίαν της καὶ θὰ τὰ ἐξήγει ὅλα, ἂν εἶχεν ἐννοήσῃ τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι διημείφθησαν πρὸ ὀλίγου μεταξὺ τοῦ πρίγκηπος Βόριδος καὶ τοῦ γραμματέως του.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐμάνθανεν ὁ πρίγκηψ, διὰ τοῦ ἀπαισίου τηλεγραφήματος ὅτι ἡ προσφυλής του Μάρφα ἦτο βαρέως ἀσθενής, ἔβλεπεν ἀπαγόμενον θεαίως, εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ναυκλήρου του, ἓν ἀνυπεράσπιστον παιδί, καὶ ἤκουεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰς τὴν τυφλήν του ὀργήν, εἶχε διατάξῃ νὰ τὸ ἐγκλείσουν εἰς ἕνα μέρος τόσον ἀποπνικτικόν, ὅσον εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν ἀνθράκων εἰς τὸ κῦτος ἑνὸς ἀτμοπλοίου!

Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ τῷ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀμέσως τῷ ἦλθεν ὡς μία συναίσθησις καὶ ὡς μία τύψις. Ὄχι μόνον διὰ τὴν βαρβαρότητα, τὴν ὁποίαν εἶχε διατάξῃ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δι' ὅλα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν ζωήν του καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ.

Δὲν ἦτο τῳόντι μία σύμπτωσις ἐκπληκτική; Δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς μίαν μυστικήν, ὑπερφυσικὴν ποσειδοποίησιν, τὸ ὅτι ἐλάμβανε τὴν εἴδησιν τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης του, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ, τυφλωμένος ἀπὸ τὸν κόθον τῆς ἐκδικήσεως, ἠτοιμάζετο νὰ ὑποβάλῃ εἰς μαρτύρια ἓν ἄλλο παιδί;

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι, καὶ μάλιστα οἱ Ρῶσσοι, ἦτο δεισιδαίμων, ἐξέλαβεν οὕτω τὸ πρόσημα· καὶ δι' αὐτὸ διέταξε τὸν Μιχάλην νὰρίψῃ κάτω τὸν Τώνην.

«Ἡ Ναδία ἤρχετο εἰς προϋπάντησίν του...»
(Σελ. 370, στ. α'.)

Ὁ μικρός μας φίλος, εὐτυχὴς ποῦ τὸν ἄφιναν ἐπὶ τέλους ἐλεύθερον, ἐπλησίασε σιγὰ - σιγὰ τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία, ἡσυχωτέρα καὶ αὐτή, ἤρχετο εἰς προϋπάντησίν του μὲ μικρὰ βηματάκια καὶ τὰ χεράκια τῶν δύο παιδιῶν, τρέμοντα ἀκομη, συνεπλέχθηταν εἰς τὸ σκότος μὲ τὸ ἴδιον ἀόριστον, ἀλλὰ γλυκὺ αἴσθημα ἐμπιστοσύνης.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πρίγκηψ Βόρις, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν λύπην του, εἶχε πέσει εἰς ἓν ἐδώλιον καί, σκεπάζων τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χέρια του, ἔκλαιγε τώρα μὲ θερμὰ δάκρυα, σὰν παιδί.

Ἠκούοντο οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ στενάγματα, τὰ ὁποῖα ἐσχίζαν τὸ στῆθός του καί, κατὰ σύντομα, ἰσύχρονα σχεδὸν διαλείμματα, ἀνυψοῦντο εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν σιγὴν τῆς νυκτός.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηγός, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναπτύξῃ ὅλην της τὴν ταχύτητα, ὡλίσθαινεν ὡς μέγα θαλάσσιον πτηνὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἠρέμων ὑδάτων, ἐνῷ ἡ σελήνη, χαμηλὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἔστελλε πρὸς τὸ πλοῖον τὸν μελαγχολικὸν χαιρετισμὸν τῶν τελευταίων της ἀκτίνων, ἑτοίμη νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ μίαν μεγάλην συσσώρευσιν νεφῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ Κόκκινος Πύργος

Ἀφοῦ ἔκλαυσεν οὕτω μισὴν σχεδὸν ὥραν, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ δι' ὅ,τι συνέβαινε γύρω του, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐσηκώθη, διότι ἤρχισεν ἴσως νὰ αἰσθάνεται τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, καὶ τότε μόνον παρετήρησε τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα, καθισμένα τὸ ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐπερίμεναν ἐν σιωπῇ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων.

Νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ναδία, ἡ ὁποία εἶχε νυστάξῃ, ἄρισε μίαν στιγμὴν τὸ ὡραῖον ξανθόν της κεφαλάκι νὰ πέσῃ εἰς τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ της φίλου, ὑπερηφάνου ποῦ ἠμποροῦσεν οὕτω νὰ τὴν προστατεύῃ, κ' ἔκλεισε τὰ γλυκά της ματάκια... Μετ' ὀλίγον ὁ ὕπνος τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸν μαγικὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, ὡς ἐμκρτύρει τὸ ἀμυδρὸν μειδίαμα, τὸ ὁποῖον διέστελλε τὰ κόκκινα χειλάκια της.

«Ἡ Ναδία ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν ὦμον τοῦ Τώνη.»
(Σελ. 370, στ. β')

Ὦ, τί εὔμορφη ποῦ ἦτο ἡ μικρὰ Ναδία, καθὼς ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ φίλου της! Τὰ χρυσᾶ της μαλλιά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔθνησκον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς σελήνης, περιέβαλλον τοὺς λεπτούς της ὤμους, ὡς μὲ μανδύαν ἀπὸ φῶς.

Βλέπων αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ὁ πρίγκηψ ἐστάθη πλήρης θαυμασμοῦ καὶ ἀμέσως τοῦ ἦλθεν ἡ σκέψις ὅτι ἡ μικρά του Μάρφα, ἡ ὁποία ἦτο ξανθὴ ὅπως καὶ ἡ Ναδία, μετ' ὀλίγα χρόνια θὰ τῆς ὁμοίαζεν ἐντελῶς, ἐάν, ἐννοεῖται, θὰ εἶχε τὴν τύχην νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλοῦσε... Συγχρόνως ἠσθάνθη μίαν ἐξαφνικὴν συμπάθειαν, μίαν στοργὴν διὰ τὸ κοριτσάκι τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ὁποῖον, ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐμίσει καὶ κατεδίωκε μὲ τόσην κακίαν, καθὼς κ' ἕνα οἶκτον διὰ τὸ πτωχὸ παιδί, τὸ ὁποῖον, γενναιότατα, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ἦλθε νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν μικρὰν αἰχμάλωτον...

Τότε, καλέσας τὸν Μιχάλην, ὁ ὁποῖος, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, κατεγίνετο νὰ τακτοποιῇ κάτι σχοινιά, τὸν διέταξε νὰ πάρῃ ἀμέσως τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ βάλῃ νὰ κοιμηθοῦν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλίτερους θαλαμίσκους τοῦ πλοίου.

Ὁ μικρός μας φίλος, ἂν καὶ πολὺ ἡσυχώτερος τώρα, δὲν ἐκοιμήθη σχεδὸν καθόλου, ἀλλά, στριφογυρίζων εἰς τὸ κρεββάτι του, ἐσυλλογίζετο ὅλην τὴν νύκτα τὰ συμβάντα, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκετο ἀναμεμιγμένος ἀπό τινων ἡμερῶν.

Ἐσυλλογίζετο ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ προσφιλῆ του πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐκαίξαν τὸ μέρος των εἰς τὴν μυθιστορηματικὴν αὐτὴν περιπέτειαν, ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ - πέρα, εἰς τὴν μικρὰν καλύβην των τοῦ Σαίν - Μαξίμ, ἔζουσαν τώρα ὁλομόναχοι καὶ καταλυπημένοι, ἕως τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, τὸν καλὸν Ἰβάν, ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν θὰ ἠμποροῦσε ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν ἐξαράνισιν τοῦ μικροῦ του φίλου.

Ποσον θάνησυχοῦσε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ποῦ δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν βίλλαν! Θὰ ἐμάντευσεν ἄραγε, ὅτι τὸν ἐπῆρεν ἡ θαλαμηγός;...

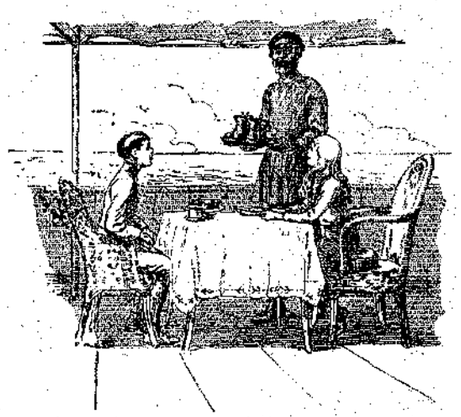

«Ἐφαρε εἰς τὰ δύο παιδιὰ ἓν μικρὸν πρόγευμα...»

Ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα κυρίως ἀπησχόλει τὸν Τώνην: Τί νὰ ἦτο ἄρα γε αὐτὸς ὁ «Κόκκινος Πύργος», τοῦ ὁποίου ἤκουσε τὸ ὄνομα κατὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ πρίγκηπος Βορίδος μὲ τὸν γραμματέα του; Ναί μὲν ἡ συνομιλία αὐτὴ ἔγεινε ρωσσιστί, ἀλλ' αἱ δύο ἐκεῖναι λέξεις ἐλέχθησαν εἰς τὴν γλῶσσάν του. Τὰς ἤκουσε καλὰ καὶ τὰς ἐνόησε.

Ἐνῷ ἠγρύκνει κ' ἐσυλλογίζετο οὕτως ὁ Τώνης, ἡ θαλαμηγὸς ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μηχανῶν της. Κ' ἐξημέρωσε. Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἀμυδραί, εἰσήρχοντο διὰ τοῦ φεγγίτου τοῦ θαλαμίσκου, ὁ ὁποῖος ἐκαλύπτετο ἀπὸ μετάξινον παραπέτασμα.

Ὁ Τώνης ἐσυλλογίσθη, ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἦτο ὡραιότερον ἀπὸ μίαν ἀνατολὴν ἡλίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, καί, διὰ νὰπολαύσῃ τὸ θέαμα, ἐκτήδησε γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἐπλύθη κ' ἐνεδύθη. Κατόπιν ἀνῆλθε τὴν στενὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὸ κατάστρωμα.

Μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον ὁ δροσερώτατος πρωϊνὸς ἀέρας τῆς θαλάσσης καὶ συγχρόνως εἶδενεἰς τὸν ὁρίζοντα τὸ λευκὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι παρῆλθεν ἡ νύκτα χωρὶς νὰ ἔλθῃ ἀκόμη κ' ἡμέρα, καὶ εἶνε τὸ προμήνυμα τῆς ἀνατολῆς.

Μετ' ὀλίγον ἡ λάμψις ἐκείνη ἐδυνάμωσε, διῆλθε διαδοχικῶς ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος καὶ τέλος μετεβλήθη εἰς μίαν ἀπέραντον πυρκαϊάν, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἀνεφάνη ἐξαφνα ὁ ἥλιος.

(*Ἕπεται συνέχεια*) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΕΦΕΤΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899—1905, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. δικαιοῦνται νὰγοράσουν:

Οἱ μὲν τρίμηνοι συνδρομηταὶ	*1 τόμον*	
Οἱ δὲ ἑξάμηνοι	» *2*	»
Οἱ ἐννεάμηνοι	» *3*	»
Καὶ οἱ ἐτήσιοι	» *4*	»

κατ' ἐκλογήν των, ὁποιους θέλουν, πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1915, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, δικαιοῦνται νὰγοράσουν οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τρίμηνοι ἀπὸ ἕνα, οἱ ἑξάμηνοι ἀπὸ δύο, κτλ.) πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον ἄδετον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7,50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλ. τόμοι ἐν ὅλῳ 350, τοὺς ὁποίους θ' ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ Προνομίου, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Δ. Σακελλαροπούλου

		Η		
	ΣΕΥΣ	Α	ΣΕΥΣ	
ΠΗ	ΠΕΡ	ΡΑ	ΧΙΛ	ΘΗ
	ΛΕΥΣ	ΚΛΗΣ	ΛΕΥΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα κέντε ἀρχαίων Ἡρώων.

β'.) Φωνηεντόμισον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζιζανάκι

τν - φρνμν - τ - πδ - πρν - πνσν - μγρν

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Rébus

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

Tu où Tu
Mal tu Mal
Pas ne Pas

Λύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α.) Νέρων, Κλαύδιος, Τιβέριος, Τίτος, Ἀδριανός.—β'.) Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι.—γ'.) Fais le bien, fuis le mal.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μίμης παίρνει γλυκίσματα ἀπὸ τὸ ἐρμάρι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τῆς μαμμᾶς του, ἡ ὁποία τὸν ἐπιπλήττει.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες; προχθές, δικαιολογεῖται ὁ Μίμης, πῶς εἶνε λαιμαργία νὰ ζητᾷ κανεὶς γλυκίσματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρυσῆς Καρδιᾶς

⁂

Ἡ μαμμὰ λέγει στὸ *Θαλασσοποῦλι* καὶ στὸν ἀδελφό του:

— Σήμερα θὰ σᾶς κάμω καπαμᾶ.

Καὶ τὸ *Θαλασσοποῦλι* τρομαγμένο:

— Καὶ τοὺς δυό, μαμμά;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1916.

Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν λέξεων, συνέβη ἕν... ἀστεῖο πταῖσμα. Ὁ φίλος μου *Ἀλέξανδρος Π. Ἀλιβιζάτος* (Ἰσότιμος τοῦ Α') ἐφόρεσε φουστάνελ καὶ ἔγεινε Ἀλεξάνδρα. Διορθώστε το.

Τόσο μικρός, *Ἀλέξανδρε Μακεδών*, καὶ εἶσαι εἰς τὴν πρώτην τοῦ Γυμνασίου; Εὖγε! Περιμένω τώρα ὅπως μοῦ ὑπόσχεσαι, νὰ οἰκονομῆς πάντα ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ τιμήσῃς τὸ ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύσσαι.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, *Χαμόγελο τῆς Νίκης*. Νὰ πῆς εἰς τοὺς ἀγαραστάς σου, ὅτι τοῦ χρόνου ἡ Διάπλασις, θὰ εἶνε ἀκόμη ὡραιοτέρα. Γιατί αὐτὸ εἶνε ἴσα—ἴσα τὸ πρόγραμμά της: κάθε νέος τόμος ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου.

Σὲ συλλυποῦμαι, *Ἰδιότροπη*, καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ κάμῃς τὰ χρόνια τοῦ νόνου. Ναί, τὸ «ἀγκάθια» δὲν ἡμιοκαταλήκτεῖ μὲ τὸ «ἄνθια» περισσεύει ἐκεῖνο τὸ νί! Ἀλλὰ ὅσαν τὸ ποίημα εἶνε τόσο ὄμορφο, ἕνα τόσο μικρὸ λάθος δὲν παρατηρεῖται. Ἄλλως τε γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξία ἔχουν ἄλλες ἰδέες σήμερα.—Ἄλλα δὲν σοῦ ἀπαντῶ, γιατί φοβᾶμαι μὴ μπερδέψω τὰ ψευδώνυμα.

Σὲ συγχαίρω, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὴν ἐμπορικὴν Σχολήν. Φυσικά, γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἡ Ἰταλικὴ εἶνε πιὸ εὔκολη γλῶσσα ἀπὸ τὴν Γερμανική. Καὶ ἡ δυὸ ὅμως εἶνε πολὺ χρήσιμες, εὔμορφες καὶ μὲ πλουσιωτάτη φιλολογία, ποῦ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολύ.

Ἰωάννη Γ. Χ., πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι καὶ ἡ διήγησις τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον μ' ἐγνώρισες. Ἀλλὰ γιατί «ἐντρέπεσο» τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς; Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ «κακογραφία». Ποῦ νὰ ἰδῇς τὰ γράμματα ἄλλων παιδιῶν!

Φανταζόμαι τὴ χαρά σου, *Γυθειωτάκι*, ἀλλά... δὲν εἶνε καθεμέρα τοῦ Ἅη Γιαννιοῦ. Αὐτὸ νὰ ἔχῃς ὅπ' ὄψει σου. Περίεργα νὰ μὴ σὲ δεχθοῦν τὴ δευτέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπειδὴ εἶσαι μόνον 9 ἐτῶν. Ἅμα ὁ μαθητὴς εἶνε ἱκανός, τί σημαίνει ἡ ἡλικία; Ἂς εἶνε τοῦ χρόνου μπορεῖ νἄχῃς τέτοιο μπάτ, ὥστε νὰ τοὺς γελάσῃς.

Γερμανόφιλε Ἐπτανήσιε, χαίρω πολὺ ποῦ εἰσέρχεσαι εἰς τὸν κύκλον μας. Εἶδες, ὅτι ὁ διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος ἐπροκηρύχθη. Ἐφέργησε λοιπόν, ἀφοῦ ἐννοῆς «νὰ διαθοθῶ στὸ χωριό σου ὅσο σὲ κανένα ἄλλο.»

Πρέπει νὰ διαβάζῃς καὶ μυθιστορήματα, *Γλυκὺ Ὄνειρον*, ἀλλὰ ὀλίγα καὶ πολὺ ἐκλεκτά. Τέτοια δηλαδή, ποῦ νὰ μὴ σὲ βγάζουν ἀπὸ τὴν «πραγματικὴν ζωήν», ὅπως φοβᾶσαι, ἀλλ' ἀπενάντιας νὰ σὲ εἰσάγουν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ σοῦ δείχνουν ὄψεις της, ποῦ ἄλλως δὲν θὰ ἠμποροῦσες νὰ τὰς γνωρίσῃς. Ἀπὸ τέτοια ἐκλεκτά, ὡραῖα φιλολογικὰ μυθιστορήματα, μελέτας τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας, μανθάνει κανεὶς καὶ ὠφελεῖται πολλά, ἐκτὸς τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως ποῦ τοῦ δίνει ἡ τέχνη. Ἀλλὰ ἐνοῆς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται κατάχρησις.

Κερκυραῖκη Ἄθρα, συμμερίζομαι ὅλη σου τὴ θλίψι γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀγαπημένης σου μητέρας. Εἶνε πραγματικῶς ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα δυστυχήματα, ἀπὸ τὰ πικρότερα ποτήρια ποῦ πίνει ὁ ἄνθρωπος ἐ, αὐτὸ τὸν κόσμο, ὁ θάνατος τῆς μητέρας. Ἀλλὰ καλλίτερα πρῶτα ποῦ τὸ ἔπαιρνες «φιλοσοφικά», παρὰ τώρα ποῦ σοῦ φαίνεται πόνος ἀγιάτρευτος. «Φιλοσοφικὰ» νομίζω ἐὰ πῇ μὲ ὑπομονή. Καὶ μὲ τὴν ὑπομονή, κάθε πόνος σιγὰ - σιγὰ γιατρεύεται...

Κλὰ ἔκαμες, *Κοῦλα Κοασ.*, ποῦ ἄφησες κατὰ μέρος τὴ δειλία καὶ μοῦ ἔγραψες. Ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμα, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ στέλῃς δωρεὰν παρὰ μόνον γιὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς. Καὶ Ἀλληλογραφία ἀκόμη δὲν ἐπιτρέπεται.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα*. Πολὺ δικαιολογημένα τὰ νεῦρά σοῦ ὅταν «βρέχῃ ραγδαῖα, ἀστράφτει, βροντᾷ, σφυρίζει ἄφρα; δυνατὸ καί, πρὸς ἐπίμετρον, μὲ μίκινα κροτεῖ διαρκῶς». Καὶ ὅμως τὸ γράμμα σου εἶνε ὅλῳ χαρές.

Ἔγεινε λάθος, *Ὀρτενσία*, τυπογραφικὸν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὅπ' ἀριθ. 396 Διζύγου. Τὸ τέταρτον σκέλος θέλει ΙΑΣΩΝ καὶ ὄχι ΣΑΣΩΝ. Ἔπρεπε ἀηλαδὴ νἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Ι τοῦ ΑΡΓΟΛΙΣ, ἐνῷ ὁ τυπογράφος τὸ ἤρχισεν ἀπὸ τὸ Σ, καὶ δὲν τὸ ἐπρόσεξα νὰ τὸ διορθώσω.—Ἂν εἰς τἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων δὲν ἀναφέρεσαι διόλου (διότι τώρα δὲν ἐνθυμοῦμαι) θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐλήφθη ἀπάντησίς σου. Ἂν ἀναφέρεσαι ὅμως, τότε ἔχεις ἀφεύκτως καὶ τὰ Εὔσημά σου.—Ναί, τὸ διήγημα τοῦ *Ἕλληνος* ὑπερβαίνει ὀλίγον τὰ 300 λέξεις ποῦ εἶχα ὁρίσῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο τὸ καλλίτερον, παρέβλεψα τὴν μικρὰν παρατυπίαν. Φυσικά, ἂν εἶχα ἕνα ἐπίσης καλὸ καὶ συντομώτερο, θὰ τὸ ἐπροτιμοῦσα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Χρυσῆ Ἀκτίς, Παῦλος Χλωμός, Τρισεύγενη, Τρελλὴ Κορφιατοπούλα* καὶ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Σκέψεις». — «Τό δάσος». — «Ἀναπολήσεις παιδικαί». —Πικδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς. (Ἀλλὰ ποῖος μοῦ ἔστειλε μίαν ὡραίαν Μαγικὴν Εἰκόνα, τὸν στρατιώτην ποῦ γυρεύει τὴν γυναῖκά του; Δὲν ἔχει ὄνομα ἀπὸ κάτω.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἐθνικὴ Ἄμυνα*, ἀ. (ΑΠ). *Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων*, ἀ. (ΑΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν:—ἡ *Χρυσῆ Καρδιά* (0) μὲ *Χρυσῆν Ἀκτίνα, Λορελάϊ*.—ἡ *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Μίαν Τρελλούλαν, Ἀκτίνα Ἡλίου, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Καρυάτιδα, Γυθειωτάκι, Χάριτα, Ἰδιότροπην, Μαριατοπούλαν*. — ἡ *Χρυσῆ Ἀκτίς* (0) μὲ *Τρελλὸ Κεφαλλονίτην, Ἀηξουρωϊκὸ Διαβολάκι, Νησιωτοπούλαν* καὶ ὅλους τοὺς ἐν Ἀγρινίῳ ψευδωνυμούχους.—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ *Γιὰ τὴν Πατρίδα, Γιὰ τὴ Λευτεριά, Στενημαχωτάκι, Λορελάϊ, Κάκιαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φιλάτην Ἑλλάδα* (φωτογραφία δὲν ὑπῆρχε μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ τὸν κύριον ποῦ εἶπε, ὅτι ἡ Διάπλασις «εἶνε ὁ τροχὸς τοῦ

μυαλοῦ τῶν παιδιῶν.) *Κανόνι τοῦ Κιλκίς* (πολὺ σωστὰ λέει ὁ μπαμπᾶς· νὰ μοῦ γράψῃς τὴν Κυριακὴ ποῦ δὲν ἔχεις μαθήματα.) *Ἑλένην Κ. Κοῦθ.* (ὁ τόμος αὐτός, τιμᾶται 3,50), *Κεκρυμμένον Θησαυρόν* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ·) *Πρόσφυγα* (ἔστειλα·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκμὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἕλληνα Ὀνειροπόλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ναυτάκι τῆς Καβάλλας* (δὲν γνωρίζω· νὰ τὸν ρωτήσῃς· μόνος σου διὰ δελταρίου·) *Φιλελεύθερο Πρόσφυγάκι* (ἔλαβα·) *Λάτρην τοῦ Βασιλέως* (ἔστειλα·) *Σκλαβωμένον Μικρασιάτην* (ἔστειλα·) *Ἄσμα τῆς Ἀηδόνος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς γίνῃ καὶ αὐτὸς ὁ Σύλλογος·) *Τάκην Θερ.* (ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες, ἴσως δημοσιευθῇ κανὲν εἰς τοὺς Ἕβδ. Διαγωνισμούς· ἂν θέλῃς περισσότερα, στεῖλέ μου ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων·) *Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου* (καλὰ ἔκανες· εὐχαριστῶ·) *Τιάρκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Διάττοντα Ἀστέρα* (πταίει τὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον, διότι ὅλα στέλλονται μαζί· διήγημά σου διὰ τὸν Διαγ. δὲν ἐλήφθη· ἂν ἦσουν ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνωνύμους ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἐγώ ;) *Στενημαχωτάκι* (ὄχι, τόσα σοῦ ἐνεκρίθησαν·) *Χρυσῆν Καρδιάν* (ἔστειλα.) *Γερμανόπαιδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἐκδικητὴν τῆς Ἐπταλόφου* (καλῶς ἦλθες·) *Γεώργιον Δ. Τσ.* (δὲν συνιστῶ πρὸς τὸ παρόν· ἕως νὰ ἐγγραφοῦν οἱ συστημένοι·) *Ἀντ. Γ. Πατ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Παμπόνηρο Διαβολάκι* (ἔστειλα·) *Κυπριακὸν Ἀσκέρα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάθωμα·) *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (ὅλα ἐλήφθησαν·) *Τρελλὸν Κεφαλλονίτην* (ὄχι, δὲν εἶνε;) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (δὲν κάμνω διακρίσεις· τόσαι εἶχες, τόσαι ἐμέτρησα, τόσαι ἔκριναν·) *Παναχαΐδα* (ναί, εἰς τὰς Πάτρας ὁ Θίασος τῆς Μαρίας Κοτοπούλη θὰ παίξῃ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου «Ἡ τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ», ποῦ εἶχεν ἐδῶ πολὺ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἴσως δὲ καὶ κανὲν ἀπὸ τὰ παλαιά·) *Ἀνεμώνην τῆς Κερκύρας, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Ξενιτευμένην Πριγκιποπούλαν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10ην Ὀκτωβρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 16ΟΟῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου.

590. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις,
Ὀστοῦν τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ κυβερνήτης ἔνδοξος
Ἀρχαῖος, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

591. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι σύ·
Τὸ δεύτερόν μου.., μή!
Καὶ τοῦ Αἰγαίου νησὶ
Ἐφάνη στὴ στεγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

592. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι λόφος σιτὰς Ἀθήνας;
Τὸ κεφάλι ἂν μ' ἀφαιρέσῃς,
Θὰ ἰδῇς πῶς εἶνε ὥρα
Στὸ κρεββάτι σου νὰ πέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

593. Τρίγωνον

* * * * * = Ὄπλον ἀγχέμαχον
* * * * = Ἐπίρ. ἀπορηματικόν.
* * * = Δι' αὐτοῦ βλέπομεν.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγίας

594. Ἀστὴρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁρίζοντίως ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, καθέτως ἀστήρ, διαγωνίως δὲ θεὰ τιμωρὸς καὶ κακὸν ἐργαλεῖον.

* * *
* * *
* * * **Ε** * * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκας

595. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου μέταλλον
Τὸ θηλυνόν μου πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος

596—600. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄργος, μῆκος, Πάτμος, πῖθος, ἀκμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας

601. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Κεντούρου:

1. Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου. 2, Ὀπωρικόν. 3, Ὁμηρικὸς βασιλεύς. 4, Πόλις τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Σικελίας. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἄγριον ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Κρήτης

602. Φωνηεντόλιπον

β - μδν - πρτν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

603. Γρῖφος

οἶκοι γα γαγαγαγα
οἶκοι οἶκοι γα γα γα
γα γα γα γα
γα γα γα γα λιλαῖε
οἶκοι οἶκοι γα γα γαγαγαγα
οἶκοι γα γα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκδικητοῦ τῆς Ἐπταλόφου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 34 καὶ 35

434. Ἀστυνόμος (ἄστυ, νόμος.)—435. Γαγγλία - Ἀγγλία.—436. Ἔρις - Ἶρις - ρίς.—437. Αὐγή, αὐγόν.

438. Λ Ε Ω Ν
Ε Υ Α
Ω Α
Ν

439. Κ Ω Μ Η
Ω Μ Ο Σ
Μ Ο Κ Α
Η Σ Α Υ

440. *Οὐ σὺ μὲ λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐξ ἀριστερῶν.)—441. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ρῆνος, ἱστός, Σοφία, Τίτος, ὄφις, φάρος, ναός, Ἥρα.)—442. ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (Βραδύς, Εὐτυχής, Ρυπαρός, Ὀρθογράφος, Λύπη, Ἰσχυός, Νῖος, Ὄφελος, Νίκη.)—443. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξ' το στὸ γιαλό.—444. *Μὴ ἔσο ὑπερβολικός* (Μὴ ἔσω ὑπὲρ βωλ - οἶκος.)

445. Ἅγιος (ἡ, ἕνα.)—446. Σωκία (σύ, Κία.)—447. Πῖθος - πῖλος.—448. Γραμμάριον - Ρίον.

449. Κ Υ Ρ Ο Σ
Μ Α Ἰ Ο Σ
Κ Ω Ν Ο Σ
Φ Α Ρ Ο Σ
Ι Κ Τ Ι Σ

450. Τὰ λουλούδια. (ΑΟΥΛΟΥ, ΔΙΑμαντίνα...).—451. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (Γαλλία, ἥλιος, σιγή, Ἰλισσός, Λάϊος, Ὄλγα.)—452. ΠΕΛΟΨ (Ποσειδών, ΠΕτρος, ΠεΛοπίδας, ΠέρΟς, κώνωΨ.)—453. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.—454. *Φίλοις βοήθει* (Φὶ λ' εἰς β' - ὦ ἤθη.)

[Αἱ λύσεις τοῦ 36ου φύλλου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ 50ον φύλλον. Ὅσοι δὲν τὰς ἔστειλαν ἀκόμη, εἰμποροῦν νὰ τὰς στείλουν μέχρι τῆς 10ης Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν τρέχοντα 16ΟΟν Διαγωνισμὸν Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου, ποῦ ἤρχισε εἰς τὸ 36ον φυλ. καὶ θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ 52ον.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ ὁ μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15 Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—172]

Ἱδρύεται ἐν Ἀθήναις σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Ἑνωτικὴ Ἰσχύς*», σκοπὸν ἔχων τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως», τὸν ἐν τοῖς δημοψηφίσμασι ψηφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων καὶ τὴν ἐγγραφὴν ἀπόρων. Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 2, ἑξάμηνος 1, τρίμηνος 0,50. Ἀπευθυντέον: ***Πάνον Θ. Λογοθέτην***, ὁδὸς Κουμουνδούρου 27, Ἀθήνας.

[15'—173]

Θέλω νὰ ἀνταλλάξω κάρτες, νὰ λληλογραφήσω καὶ νὰ συζητήσω μὲ φίλους καὶ φίλας τῆς «Διαπλάσεως». Ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἂς μοῦ γράψουν. Οἱ παλαιοί μου φίλοι ἂς μοῦ γράψουν νὰ ξαναρχίσουμε.—***Ἐθνικὸν Ὄνειρον***, Παλιὸ Φάληρο.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιου ἐλήφθησαν ἀπὸ 6—11 Ὀκτωβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ν. Ι. Παράδης Α. Γ. Παπαδόπουλος, Ἑλένη Κ. Εὐθυμίου, Ἰουλία Σλίσμαν. Κλάρα Μπάουμαν, Ἐριέττη Μπάουμαν, Φιλελεύθερο Πρόσφυγάκι, Ε. Χάρμαν, Γ. Ὄλσεν, Π. Βαλλότερ, Λ. Στοκίνγκερ, Π. Ρόζενφελντ, Χ. Χριστιάνσεν, Ρ. Χριστιάνσεν, Ἀλ. Φρίντεμαν, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Ἑλένη Σπηλιοπούλου, Κατίνα Α. Ἀντωνιάδου, Νικηταρᾶς ὁ Τουρκοφάγος, Κούλα Ἀντωνιάδου, Β. Δ. Ντούλας, Ἀνδρ. Α. Ἀντωνιάδης, Εὐθυμία Ἀντωνιάδου, Α. Γεωργιβιτς Ζωὴ Ι. Μπουκαούρη, Τυσία Δ. Βαρελᾶ, Μ. Ι. Μπουκαούρης, Π. Γ. Τσούχλης, Κ. Ἀγγελέτος, Μαρία Δ. Φλαμπουριάρη, Μαρία Α. Σκοπελίτου, Ἠλ. Χ. Βατόπουλος, Π. Κέσσλερ, Κ. Βέλτμαν, Ἀλ. Δ. Ἀλεξόπουλος Π. Π. Καρανίκας, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Δ. Ι. Μαγκριώτης, Εὐστ. Κ. Μητσόπουλος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἐπ. Κομηλάτος.
ΒΟΛΟΥ: Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, Θ. Β. Λόγης.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Δ. Βαρροτόπουλος (τρίς).
ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ: Κ. Κόκκινος.
ΙΘΑΚΗΣ: Ν. Κονταράτος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Λεύτ
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης. Τσερώνης, Ν. Δ. Καράμπελας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σ. Α. Ἀσημόπουλος
ΚΥΘΗΡΩΝ: Κατίνα Θ. Λεώνη.
ΛΙΜΝΗΣ: Εὐαγγελία Σ. Χατζή.
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Α. Δ. Βαζούρας.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: «Δ. Σ.»
ΠΑΤΡΩΝ: *Καλλιόπη Μπίρμπα.*
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος. Ἐπ. Α. Καραβίας, Γ. Ε. Πακκᾶς, Μ. Σπ. Φωκᾶς, Κ. Σ. Μπαβέας, Σ. Π. Παππᾶς, Ν. Β. Λορένδος, Ἀγ. Μαρᾶς, Χ. Κοττάκης, Δ. Μαστρογιώργος
ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Λάρας, Μόσχα Δ. Δαπόντε, Δ. Α. Κοῆς, Μαρίκα Π. Κατσαμαντῆ, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ Ζωὴ Παύλου, Μαρία Κοῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τάκης Θαρρουνιάτης.
ΧΙΟΥ: Κυνηγέτις Ἄρτεμις.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΜΑΡΙΑ Α. ΣΚΟΠΕΛΙΤΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ἐν Θεσ)νίκῃ καὶ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΑΡΑΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἀναγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.